

VIENOTĪBAS PIEREDZE AGRĪNAJĀ DRAUDZĒ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Apd 1:12–14, Apd 2:5–13, Atkl 14:12, Apd 2:42–47, Apd 4:32–37, Apd 5:1–11, 2kor 9:8–15.

ATMIŅAS PANTS:

“Un viņi bija uzticīgi apustuļu mācībai, sadraudzībai, maizes laušanai un lūgšanām” (Apd 2:42).

Draudzes vienotība ir rezultāts kopīgam garīgam piedzīvojumam Jēzū, kas ir Patiesība. “ES ESMU ceļš, patiesība un dzīvība. Neviens nenāk pie Tēva kā vien caur mani” (Jņ 14:6). Kopīgā garīgā ceļojumā un piedzīvojumā tiek kaltas ciešas sadraudzības saites. Pirmajiem adventistiem šāds piedzīvojums bija milleriešu kustībā. Viņu kopīgais piedzīvojums 1844. gadā saistīja viņu sirdis kopā, meklējot izskaidrojumu viņu vilšanās piedzīvojumam. Šis notikums radīja septiņas dienas adventistu draudzi un patiesību par pirmsadventes tiesu un visu citu, ko tā ietver.

Jēzus mācekļu piedzīvojums pēc Viņa pacelšanās debesīs ir apliecinājums Dieva Vārda spēkam, lūgšanām un kopīgai sadraudzībai, radot vienotību un saskaņu starp ticīgajiem ar ļoti atšķirīgu iepriekšējo pieredzi. Arī mūsdienās vēl joprojām ir iespējama šāda pieredze.

“Es gribu apgalvot, ka sadraudzība ir īpaši svarīgs elements kopīgajā pielūgsmē. [...] Lai saprastu garīgo saiti, kas vieno viņu ar citiem ticīgajiem un ar Kungu Jēzu Kristu, nekā cita kristietim nav. [...] Jēzus Kristus vispirms vada dvēseli pie sevis, bet tad Viņš savieno šo dvēseli ar citiem ticīgajiem Viņa miesā, draudzē.” (Robert G. Rayburn, *O Come, Let Us Worship* (Grand Rapids: Baker Book House, 1980), 91. lpp.)

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 3. novembrī.

Sagatavošanās dienas

Pēdējās stundās, kas tika pavadītas ar mācekļiem pirms Viņa nāves, Jēzus apsoliņa, ka Viņš neatstās viņus vienus. Cits Mierinātājs, Svētais Gars, tiks sūtīts, lai būtu kopā ar viņiem kalpošanā. Gars palīdzēs viņiem atcerēties daudzas lietas, ko Jēzus bija teicis un darījis (Jņ 14:26), un vadīs viņus atklāt vēl vairāk patiesības (Jņ 16:13). Savā debesbraukšanas dienā Jēzus atjaunoja šo apsoliņumu. “Jānis kristīja ar ūdeni, bet jūs pēc nedaudz dienām kristīs Svētajā Garā. [...] Bet jūs saņemsiet Svētā Gara spēku, kas nāks pār jums” (Apd 1:5, 8). Svētā Gara spēks tiks dots, lai darītu mācekļus spējīgus liecināt Jeruzālemē, Jūdejā, Samarijā un līdz pat pasaules galam (Apd 1:8).

Izlasi Apd 1:12–14. Ko mācekļi darīja šo desmit dienu perioda beigās? _____

Mēs varam iedomāties, ka šīs desmit dienas bija intensīvas garīgas sagatavošanās laiks, sanāksme, kurā mācekļi dalījās savās atmiņās par Jēzu, Viņa darbiem, mācību un brīnumiem. Viņi bija “vienprātīgi neatlaidīgā Dieva lūgšanā” (Apd 1:14).

“Gaidot apsoliņuma piepildījumu, mācekļi pazemoja savas sirdis patiesā nožēlā un atzina agrāko neticību. Atceroties vārdus, kurus Kristus tiem bija teicis vēl pirms nāves, viņi tagad daudz pilnīgāk izprata to nozīmi. Atmiņā no jauna uzausa aizmirstās atziņas, un viņi tās atgādināja cits citam, nosodot paši sevi, ka tiem nav bijis pareiza priekšstata par Pestītāju. Aina pēc ainas no Jēzus brīnišķīgās dzīves bija viņu acu priekšā. Pārdomājot Viņa nevainojamo, svēto izturēšanos, tie jūta, ka nekāds darbs nebūtu par smagu, neviens upuris par lielu, ja tikai viņi savā dzīvē varētu nodot liecību par Kristus rakstura skaistumu. Ja vien būtu iespējams atgriezt un no jauna pavadīt šos trīs pagājušos gadus, ak, cik pavisam citādāk tie rīkotos! Ja tikai varētu atkal redzēt savu Meistaru, ar kādu nopietnību tie censtos pierādīt, cik dziļi Viņu mīl un cik patiesi nožēlo, ka ar savu neticību vārdos un darbos ir Viņu skumdinājuši! Tomēr mācekļus iepriecināja doma, ka tiem ir piedots, un tie nolēma, ka, cik vien iespējams, savu neticību tagad izpirks, bezbailīgi apliecinot Jēzu cilvēku priekšā. [...] Atstādami visu nevienprātību, visu cenšanos pēc pārkuma, tie tagad vienojās ciešā kristīgā sadraudzībā.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi”, 36., 37. lpp.)

Ko tu vēlētos attiecībā uz savu ticību izdarīt no jauna? Ko tu vari mācīties no tā, ko esi nožēlojis pagātnē, kas var palīdzēt tev veidot labāku nākotni? _____

No Bābeles līdz Vasarsvētkiem

Garīgas sagatavošanās dienas, kas sekoja Jēzus debesbraukšanai, sasniedza kulmināciju Vasarsvētku notikumos. Pirmais pants saka, ka tajā dienā, tieši pirms Svētais Gars tika izliets pār mācekļiem, viņi visi bija kopā, “vienā prātā”, vienā vietā (Apd 2:1).

Vecajā Derībā Vasarsvētki bija otrie no trim galvenajiem svētkiem, kuros bija jāpiedalās visiem Israēla vīriešiem. Tie notika piecdesmitajā dienā (grieķu valodā “pentekoste”, piecdesmitā diena) pēc Pashā. Šo svētku laikā ebreji kā pateicības upuri pienesa Dievam savas vasaras ražas pirmos augļus.

Visticamāk, ka Jēzus laikā Vasarsvētki iekļāva arī Sinajā doto likumu došanas piemiņas svinības (2Moz 19:1). Tādējādi mēs šeit redzam, ka Dieva likuma svarīgums turpinās kā daļa no kristīgās vēsts attiecībā uz Jēzu, kura nāve piedāvā ikvienam, kas nožēlo, piedošanu par Dieva likuma pārkāpšanu. Nav brīnums, ka viens no svarīgajiem pantiem par pēdējām dienām runā gan par likumu, gan par evaņģēliju: “Šeit vajag izturību svētajiem, kuri turas pie Dieva baušļiem un Jēzus ticības” (Atkl 14:12).

Tāpat kā uz Sinaja kalna, kad Mozus saņēma desmit baušļus (2Moz 19:16–25, Ebr 12:18), šajos Vasarsvētkos atklājās vairāki neparasti fenomeni. “Pēkšņi no debesīm nāca šņākoņa, tāda kā stipra vēja brāzma, un piepildīja visu namu, kur viņi sēdēja. Un viņiem parādījās it kā uguns mēles, tās sadalījās un nolaidās uz ikvienu no tiem. Un visus piepildīja Svētais Gars, un viņi sāka runāt svešās mēlēs, kā Gars viņiem deva izrunāt” (Apd 2:2–4).

Izlasi Apd 2:5–13. Kāda ir šī brīnišķīgā notikuma nozīme? _____

Vasarsvētki bija priecīgi svētki, pateicība Kungam par Viņa veltēm. Varbūt šis ir iemesls nepatiesajai apsūdzībai alkohola lietošanā (Apd 2:13–15). Dieva spēks īpaši ir redzams dažādo mēļu runāšanā un dzirdēšanā. Jūdi, kas uz šiem svētkiem Jeruzālemē ieradās no visas plašās Romas impērijas, dzirdēja vēsti par Jēzu, Mesiju, katrs savā valodā.

Vasarsvētki unikālā veidā palīdz likvidēt sākotnējās cilvēces ģimenes izkaisīto stāvokli un dalīšanos etniskajās grupās, kas sākās pie Bābeles torņa. Žēlastības brīnums sākas ar cilvēces ģimenes atkalapvienošanos. Dieva draudzes vienotība globālā mērogā apliecina Viņa valstības būtību, atjaunojot to, kas bija zaudēts Bābelē.

Vienotība sadraudzībā

Atsaucoties uz Pētera svētrunu un aicinājumu uz nožēlu un glābšanu, aptuveni 3 tūkstoši cilvēku izlēma pieņemt Jēzu kā savu Mesiju un Israēlam dotu Vecās Derības apsolījumu piepildījumu. Dievs darbojās pie visu šo cilvēku sirdīm. Daudzi no tālienes bija dzirdējuši par Jēzu un bija devušies uz Jeruzālemi ar cerību ieraudzīt Viņu. Daļa no viņiem jau bija redzējuši Jēzu un dzirdējuši Viņa vēsti par Dieva glābšanu, bet nebija vēl nodevušies Viņam un kļuvuši par sekotājiem. Vasarsvētkos Dievs brīnumainā veidā iejaucās mācekļu dzīvē un izmantoja viņus kā Jēzus augšāmcelšanās lieciniekus. Tagad viņi zina, ka Jēzus vārdā cilvēki var saņemt grēku piedošanu (Apd 2:38).

Izlasi Apd 2:42–47. Ko šie agrinieki Jēzus sekotāji darīja kā ticīgo kopiena? Kas panāca šo brīnišķīgo vienotību sadraudzībā? _____

Ievērojami, ka pirmā aktivitāte, kurā iesaistījās šī jauno ticīgo kopiena, bija apustuļu mācības mācīšanās. Bībeles pamācības ir svarīgs veids, kā veicināt jaunu ticīgo garīgo augšanu. Jēzus bija devis Saviem mācekļiem uzdevumu mācīt viņiem “visu, ko Es jums esmu pavēlējis” (Mt 28:20). Šī jaunā kopiena pavadīja laiku, mācoties no apustuļiem visu par Jēzu. Viņi dzirdēja par Jēzus dzīvi un kalpošanu, Viņa mācību, līdzības un svētrunas, Viņa brīnumus, kas bija izskaidrots kā ebreju Rakstu piepildījums praviešu rakstos.

Viņi arī veltīja laiku lūgšanām un maizes laušanai. Nav skaidrs, vai maizes laušana ir tiešs norādījums uz Kunga Vakarēdienu vai vienkārši atsauc uz kopīgām ēdienreizēm, kā norāda Apd 2:46. Sadraudzības pieminēšana noteikti nozīmē, ka šī jaunā kopiena bieži un regulāri pavadīja kopā laiku gan templī Jeruzālemē, kas vēl joprojām kalpoja kā viņu nodošanās un pielūgsmes centrs, gan viņu privātajās mājās. Viņiem bija cieša kopīgā dzīve. Viņi ēda un lūdza kopā. Lūgšana ir svarīgs ticīgo kopienas elements, tā ir būtiska garīgai augšanai. Šī jaunā kopiena pavadīja laiku pielūgsmē. Mums ir teikts, ka šīs aktivitātes tika darītas “neatmaidīgi”.

Neatmaidīgā sadraudzība radīja labas attiecības ar citiem Jeruzālemē. Jaunie ticīgie ir aprakstīti kā tādi, kas baudīja “labvēlību tautā” (Apd 2:47). Nav šaubu, ka Svētā Gara darbs viņu dzīvē atstāja spēcīgu ietekmi uz tiem, kas bija ap viņiem, un kalpoja kā spēcīgs apliecinājums patiesībai par Jēzu kā Mesiju.

Ko tava vietējā draudze var mācīties par vienotību, sadraudzību un liecību no parauga, kas šeit ir atklāts? _____

Dāsnums un mantkārība

Lūka mums stāsta, ka viens no dabiskajiem sadraudzības rezultātiem, ko piedzīvoja Jēzus sekotāji drīz pēc Vasarsvētkiem, bija viņu savstarpējais atbalsts. “Visi ticīgie turējās kopā, un viss viņiem bija kopīgs. Viņi pārdeva savu mantu un īpašumus un izdalīja visiem, kā kuram vajadzēja” (Apd 2:44, 45).

Mantas un īpašumu nodošana kopīgām vajadzībām nebija kopienas prasība, bet viņu savstarpējās mīlestības dabisks rezultāts sadraudzībā, ko viņi piedzīvoja. Tā ir arī spēcīga viņu vienotības izpausme. Šis savstarpējais atbalsts turpinājās kādu laiku, un mums par to ir dots vairāk detaļu Apd 4. un 5. nodaļā, kā mēs to redzēsim vēlāk.

Šajā kontekstā mēs pirmo reizi sastopamies ar Barnabu. Viņš, šķiet, bija turīgs cilvēks, kam piederēja zeme. Pārdevis savu īpašumu kopienas labumam, viņš naudu atnesa apustuļiem (Apd 4:36, 37). Barnaba ir attēlots kā paraugs, kam sekot.

Izlasi Apd 4:32–37 un 5:1–11. Salīdzini Barnabas uzvedību un attieksmi ar Hananju un Safīru. Kas šim pārim nogāja greizi? _____

Šie cilvēki ne tikai tiešā veidā mēloja Svētajam Garam, bet arī parādīja mantkārību un alkatību. Iespējams, nav neviena cita grēka, kas vēl ātrāk iznīcinātu sadraudzību un brāļu mīlestību kā savtība un mantkārība. Ja Barnaba kalpo kā pozitīvs piemērs agrīnās draudzes sadraudzības garam, Hananja un Safīra ir kas pilnīgi pretējs. Lūka godīgi līdzdala šo stāstu par ne tik tikumīgiem cilvēkiem kopienā.

Dekalogā (2Moz 20:1–17) pēdējais bauslis par alkatību nav tāds kā citi. Ja citi baušļi runā par darbībām, kurās redzamā veidā tiek pārkāpta Dieva griba cilvēcei, tad pēdējais bauslis ir par to, kas ir apslēpts sirdī. Alkatības grēks nav darbība, bet drīzāk domāšanas process. Alkatība un tās pavadone savtība nav redzami grēki, bet grēcīgās cilvēka dabas stāvoklis. Tas kļūst redzams tikai tad, kad atklājas savtīgās darbībās, kā tas notika ar Hananju un Safīru. Vienā ziņā pēdējais bauslis atklāj ļaunuma sakni, kas ir redzama darbībās, ko nosoda visi citi baušļi. Alkatība atver sātana ietekmei, kas mudina melot Dievam, – tieši uz to vadīja arī Jūdas alkatība.

Kādos veidos mēs varam ravēt alkatību no savas dzīves? Kāpēc slava un pateicība par to, kas mums ir, ir spēcīga pretinde šim ļaunumam? _____

Atcerieties trūcīgos

Mantas nodošana kopīgai lietošanai bieži vien bija taustāma vienotības izpausme agrīnajā draudzē. Dāsnums, kas aprakstīts Apustuļu darbu grāmatas pirmajās nodaļās, turpinās vēlāk, kad Pāvils aicina draudzes, ko viņš ir nodibinājis Maķedonijā un Ahajā, ziedot trūcīgajiem Jeruzālemē (sk. Apd 11:27–30, Gal 2:10, Rm 15:26, 1kor 16:1–4). Šī dāvana kļūst par taustāmu izpausmi faktam, ka draudzes, kas galvenokārt sastāv no pagānu ticīgajiem, parāda rūpes un mīlestību saviem brāļiem un māsām Jeruzālemē, kas ir jūdu izcelsmes. Neskatoties uz kultūras un etniskajām atšķirībām, viņi veido vienu miesu Kristū un kopīgi lolo vienu un to pašu evaņģēliju. Šī dalīšanās ar tiem, kam ir vajadzības, ne tikai atklāj vienotību, kas jau pastāv draudzē, bet arī stiprina šo vienotību.

Izlasi 2kor 9:8–15. Ko Pāvils saka, kāds būs dāsnuma rezultāts, kas atklāsies Korintas draudzē?

Vienotības piedzīvojums agrīnajā draudzē mums parāda, ko mūsdienās vēl var darīt. Tomēr vienotība nenotiek bez apzinātas nodošanās no visu ticīgo puses. Agrīnās kopienas vadītāji par savu kalpošanu uzskatīja vienotības veicināšanu Kristū. Kā mīlestība starp vīru, sievu un bērniem ir nodošanās, kas apzināti jāveicina katru dienu, tāpat ir arī ar vienotību draudzē. Vienotība, kas mums ir Kristū, tiek veicināta un darīta redzama daudzos veidos.

Redzami elementi, kas veicināja šo vienotību agrīnajā draudzē, bija lūgšana, pielūgums, sadraudzība, kopīga vīzija un Dieva Vārda pētīšana. Viņi ne tikai izprata savu misiju sludināt evaņģēliju visām tautām, bet arī apzinājās savu atbildību mīlēt un rūpēties citam par citu. Viņu vienotība atklājās dāsnumā un savstarpējā atbalstā vietējā sadraudzībā un plašāk starp draudzēm, pat ja tās šķīra lieli attālumi.

“Viņu labdarība liecināja, ka viņi nav veltīgi saņēmuši Dieva žēlastību. Kas varēja radīt šādu devīgumu, ja ne Gara svētdarīšana? Ticīgo un neticīgo acīs tas bija žēlastības brīnums.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi”, 344. lpp.)

Kādos veidos tu un tava draudze esat piedzīvojuši pret citiem parādītā dāsnuma svētības? Tas ir, kādas svētības saņem tie, kas dod citiem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elena Vaita "Apustuļu darbi" nodaļa "Vasarsvētki" (35.–46. lpp.).

"Tāda ticīgo labprātība (Apd 2:44, 45 un 4:32–35) bija Svētā Gara izliešanās sekas. Pie evaņģēlija atgriezītie bija "viena sirds un viena dvēsele". Tos pārvaldīja kopējas intereses – tiem uzticētās misijas panākumi –, un mantkārībai viņu dzīvē nebija vietas. Mīlestība pret brāļiem un lietu, ko tie atbalstīja, bija lielāka par mīlestību uz naudu vai īpašumiem. To darbi liecināja, ka viņi cilvēku dvēseles vērtē augstāk nekā zemes bagātības.

[..] Tā tas būs vienmēr, kad Dieva Gars pārvalda dzīvi. Tie, kuru sirds ir pildīta ar mīlestību pret Kristu, sekos Tā piemēram, kas mūsu dēļ kļuva nabags, lai mēs, pateicoties Viņa nabadzībai, kļūtu bagāti. Laiku, naudu, iespaidu – visas no Dieva rokas saņemtās dāvanas – tie uzskatīs kā līdzekļus, vienīgi lai veicinātu evaņģēlija darbu. Tieši tā notika ar pirmajiem kristiešiem; un, ja šodien draudzē būs redzams, ka Dieva Gara spēkā tās locekļi savu mīlestību ir novērsuši no pasaules lietām un ir labprātīgi pienest upurus, lai citi cilvēki dzirdētu evaņģēliju, tad pasludinātajām patiesībām būs spēcīga ietekme uz klausītājiem." (Elena Vaita "Apustuļu darbi" 70., 71. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārlasi faktoros no šīs nedēļas tēmas, kas palīdzēja radīt vienotību, ko piedzīvoja agrīnā draudze. Kā mēs kā draudze mūsdienās varam darīt līdzīgas lietas? Tas ir, kas mums varbūt trūkst salīdzinājumā ar to, kas bija ticīgajiem toreiz?

2. Kā šīs agrīnās Jaunās Derības draudzes, sniedzot dāsnu ziedojumu, lai palīdzētu trūcīgajiem Jeruzālemē, ir paraugs tam, ko mums vajadzētu darīt? Kā ir ar citiem sociāla rakstura jautājumiem? Kā vietējās draudzes var būt iesaistītas savās kopienās, lai atvieglotu nabadzību un nodrošinātu citas pamatvajadzības?

3. Kādas mācības mēs varam smelties no skumjā Hananjas un Safiras stāsta? Kāda nozīme ir frāzei, kas atrodama Apd 5:5 un 5:11 par "lielajām bailēm", kas nāca pār draudzi šo divu nāves gadījumu dēļ?

KOPSAVILKUMS:

Agrīnā draudze piedzīvoja strauju izaugsmi, jo Jēzus mācekļi apzināti gatavojās apsolītā Svētā Gara izliešanai. Viņu sadraudzība un kopīgā ticība bija līdzekļi, ko izmantoja Svētais Gars, lai sagatavotu viņu sirdis Vasarsvētkiem. Pēc Vasarsvētkiem Svētais Gars turpināja pārveidot jauno kopienas, kā tas atklājās viņu dāsnumā citam pret citu un straujajā draudzes izaugsmē.